

Sygnatura akt II AKa 5/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kociubiński

Sędziowie: SSA Witold Franckiewicz (spr.)

SSA Tadeusz Kielbowicz

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 r.

sprawy **M. S. (1)**

oskarżonego za czyn z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk, art. 288 § 1 kk, art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 4 listopada 2014 r. sygn. akt III K 83/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. S. (1) w ten sposób, że: na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. S. (1) obowiązek naprawienia w części szkody wynikającej z popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku, przez wpłacenie przez oskarżonego M. S. (1) 615.250,00 złotych na rzecz (...) S.A. w W.,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. 600 zł tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł zwrotu VAT,

IV. zwalnia oskarżonego M. S. (1) od kosztów postępowania odwoławczego, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 4 listopada 2014 roku – sygn. akt: III K 83/14 orzekł:

1. **oskarżonego M. S. (1)** uznał za winnego popełnienia przestępstw polegających na tym, że :

a) w okresie od dnia 9 sierpnia do dnia 23 sierpnia 2012 roku w W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na polecenie innych nieustalonych osób, wspólnie i w porozumieniu założył konta w bankach, tj.:

- Banku (...) w W. o nr (...),

(...) Banku S.A. o nr (...),

- Banku (...) S.A. o nr (...),

na które to przelewane były przez te nieustalone osoby po uprzednim podrobieniu i przedłożeniu przez nie w celu użycia za autentyczne dokumentów dotyczących zmiany rachunku do rozliczeń akceptanta i tym samym do dokonywania przelewów na wskazane wyżej konta bankowe należące do oskarżonego następujące kwoty, tj. na wskazany wyżej numer:

- w Banku (...) w W.: 973.594,77 zł,

- w (...) Banku S.A.: 246.394,53 zł,

- w Banku (...) S.A.: 155,128,87 zł,

które to następnie pieniądze M. S. (1) na terenie W., O. i K. w bankomatach, jak i siedzibach banku wypłacił w łącznej kwocie 615.250,00 zł, przekazując je tymże nieustalonym osobom,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynów w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., polegających na tym, że:

b) w dniu 9 stycznia 2014 roku w K. na ulicy (...), woj. (...), w trakcie czynności służbowych wykonywanych przez funkcjonariuszy policji związanych z zatrzymaniem M. S. (1), podczas ucieczki z miejsca interwencji pojazdem marki A. (...) nr rejestr. (...) (...), dokonał uszkodzenia mienia w postaci samochodu osobowego marki K. (...) nr rejestr. (...) (...) w ten sposób, że uderzył kierowanym przez siebie pojazdem w prawy bok stojącego na jezdni pojazdu marki K. (...) powodując w nim uszkodzenia w postaci wgniecień i zarysowania powłoki lakierniczej prawych przednich drzwi, prawych tylnych drzwi, prawego przedniego błotnika, prawego tylnego błotnika, przedniego zderzaka, tylnego zderzaka, prawego przedniego progu oraz prawego przedniego zewnętrznego lusterka, czym spowodował straty o łącznej wartości 2.500 zł na szkodę Komendy Wojewódzkiej Policji we W.;

c) w dniu 9 stycznia 2014 roku w K. na ulicy (...), woj. (...), w trakcie czynności służbowych wykonywanych przez funkcjonariuszy policji związanych z zatrzymaniem M. S. (1), podczas ucieczki z miejsca interwencji pojazdem marki A. (...) numer rejestr. (...) (...), dokonał uszkodzenia mienia w postaci samochodu osobowego marki S. (...) nr rejestr. (...) (...) w ten sposób, że podczas postoju tego pojazdu uderzył kierowanym przez siebie pojazdem w prawy bok stojącego na jezdni pojazdu marki S. (...) powodując w nim uszkodzenia w postaci wgniecień i zarysowania powłoki lakierniczej prawych przednich drzwi, prawych tylnych drzwi, prawego tylnego błotnika oraz tylnej prawej lampy, czym spowodował straty o łącznej wartości 3.499,85 zł, na szkodę A. B.,

tj. czynów z art. 288 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 288 §1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za powyższe dwa czyny, wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

2. na podstawie art. 91 § 2 k.k. oskarżonemu M. S. (1) wymierzył karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. - okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 28 marca 2014 roku do dnia 4 listopada 2014 roku.

3. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaś wydatki poniesione w sprawie zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. 885,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli: obrońca oskarżonego i Prokurator Prokuratury Rejonowej (...) w W..

O. M. S. (1) w wywiezionej apelacji, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., zarzucił rażąco niewspółmierność kary w stosunku do społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i „wymierzenie kary w rozmiarze proponowanym przez oskarżyciela publicznego” (cytat z apelacji, k. 1601, tom IX).

Z protokołu rozprawy sądowej z dnia 4 listopada 2014 roku (k.1557 verte, tom IX) wynika, że prokurator wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary za czyn I – roku pozbawienia wolności, zaś za czyny II i III po 6 miesięcy pozbawienia wolności, kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wobec wszystkich pokrzywdzonych.

Prokurator zaskarżył wyrok w części rozstrzygnięcia, co do środków karnych na niekorzyść oskarżonego, zarzucając: niesłuszne niezastosowanie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych:

- (...) S.A. w kwocie 1.375.117,83 zł,

- Komendy Wojewódzkiej Policji we W. w kwocie 2.500 zł,

- A. B. w kwocie 3.499,85 zł,

podczas gdy stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, okoliczności jego popełnienia, a w końcu cele, jakie kara powinna spełniać w zakresie prewencji zarówno indywidualnej, jak i generalnej, oraz faktu dokonania zabezpieczenia majątkowego na mieniu oskarżonego, co do którego zostało ustalone, że są to środki pochodzące z przestępstwa i przynależne pokrzywdzonemu (...) S.A. wskazują, że wskazany środek karny winien być zastosowany,

w n o s z ą c:

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. S. (1) – na podstawie art. 46 § 1 k.k. – środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych:

- (...) S.A. w kwocie 1.375.117,83 zł,

- Komendy Wojewódzkiej Policji we W. w kwocie 2.500 zł,

- A. B. w kwocie 3.499,85 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

1. apelacja obrońcy oskarżonego M. S. (1) jest niezasadna, w stopniu oczywistym.

Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe za poszczególne przestępstwa oraz kara łączna 3 lat pozbawienia wolności, w żadnym razie nie są rażąco surowe. Podniesione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 13, k. 1587 akt, tom IX) okoliczności obciążające, przy braku jakichkolwiek okoliczności łagodzących, w pełni uzasadniają wymierzenie oskarżonemu kar pozbawienia wolności w bezwzględnej postaci, w wymiarze określonym w zaskarżonym wyroku. Dotychczasowy tryb życia oskarżonego, jego wielokrotne wchodzenie w kolizję z prawem, sposób działania, wysokość wyrządzonej szkody w mieniu (zwłaszcza dotyczy czynu opisanego w pkt I części dyspozytywnej), nie dają podstaw do złagodzenia kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności. Apelujący nie przedstawił Sądowi Apelacyjnemu żadnych okoliczności, które uzasadniałyby obniżenie orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Wymierzone oskarżonemu kary w pełni realizują cele określone przepisem art. 53 § 1 i § 2 k.k., czego nie czyniłyby kary wnioskowane przez prokuratora na rozprawie przed Sądem I instancji, o których wymierzenie wnosił obrońca oskarżonego.

Z tych względów apelacja obrońcy oskarżonego nie została uwzględniona.

2. Apelacja prokuratora została częściowo uwzględniona.

Zarzut zawarty w apelacji niezasadnego niezastosowania środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego na rzecz trzech podmiotów – jest częściowo zasadny.

a) Odnośnie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego M. S. (1) na rzecz (...) S.A. w wysokości 1.375.117,83 złotych.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, modyfikując zarzut opisany w pkt I części wstępnej wyroku, przyjął (pkt I części dyspozytywnej), iż łącznie na konta bankowe trzech banków, założone przez oskarżonego M. S. (1) wpłynęło 1.375.117,83 zł., z czego oskarżony na terenie W., O. i K. w bankomatach i w bankach, łącznie wypłacił 615.250,00 złotych.

Ustalenia Sądu Okręgowego w tym zakresie tylko częściowo są prawidłowe. Znajdują one wsparcie w materiale dowodowym odnośnie wysokości łącznych wpłat dokonanych przez (...) S.A. na konta bankowe założone przez oskarżonego w kwocie 1.375.117,83 zł. Podmiotem pokrzywdzonym w wyniku powyższego przestępstwa jest (...) S.A. w W. – czego nie określono w opisie przypisanego przestępstwa w pkt I części dyspozytywnej wyroku. Ponadto błędnie Sąd Okręgowy w opisie przypisanego przestępstwa przyjął, iż na założone przez oskarżonego konta bankowe „przelewane były przez te nieustalone osoby” pieniądze. Sąd przyjął zatem, że przelew pieniędzy dokonywany był przez nieustalone osoby, co nie polegało na prawdzie, nie zaś (...) S.A. po uprzednim podrobieniu i przedłożeniu dokumentów przez nieustalone osoby w celu użycia ich za autentyczne.

Kolejna nieprawidłowość Sądu I instancji polegała na przyjęciu przez tenże Sąd w pkt I części dyspozytywnej wyroku, iż oskarżony M. S. (1) wypłacił łącznie 615.250,00 zł z trzech kont bankowych.

Treść przypisanego oskarżonemu czynu w pkt I części dyspozytywnej wyroku nie znajduje wsparcia w dokonanych ustaleniach zawartych na str. 3 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Tamże bowiem Sąd stwierdził, że „w dniach 9-23 sierpnia (brak roku – SA) w wyniku sfałszowanych dyspozycji zmiany rachunków bankowych akceptantów dokonano łącznie wyłudzenia 1.375.117,83 zł z rachunku firmy (...) S.A. P. Firma odnotowała pięć przypadków zmiany numeru rachunku, w tym w trzech przypadkach dokonano przelewów środków pieniężnych ...”. Dalej Sąd I instancji stwierdził na str. 3 pisemnego uzasadnienia wyroku (k.1582), że „M. S. (1) osobiście dokonał 18 wpłat z rachunku założonym w Banku (...) w W. zarówno w bankomatach jak i siedzibach banku we W., O. i K. ...”.

Natomiast na str. 2 pisemnego uzasadnienia wyroku Sąd I instancji stwierdził, że „do dnia 21 sierpnia 2012 roku M. S. (1) dokonał wypłaty z tego konta na kwotę 615.250,00 zł” (k.1561v). Taką też kwotę Sąd I instancji przypisał oskarżonemu jako wypłaconą „łącznie”.

Nie jest to ustalenie prawidłowe, skoro dotyczy wyłącznie wypłacenia 615.250,00 zł. Sąd pominął wypłaty pieniędzy przez oskarżonego z następujących banków, w poniższych kwotach:

a) 170.507,03 zł ((...) Bank S.A.) (...) S.A. przekazała, będąc wprowadzona w błąd przez oskarżonego, środki finansowe w wysokości 246.394,53 zł na niewłaściwe konto bankowe w (...) Banku S.A. o nr (...), które nie było kontem bankowym rzeczywistego beneficjenta – (...) lecz rachunkiem bankowym osoby fizycznej (oskarżonego M. S.).

170.507,03 zł – stanowiło kwotę przekazaną przez (...) na niewłaściwe konto bankowe w Banku (...), należącym do oskarżonego i następnie wypłaconą przez oskarżonego.

75.887,50 zł – to kwota przekazana przez (...) na niewłaściwe konto bankowe w Banku (...) należące do oskarżonego, a następnie zablokowana przez Prokuratora w trybie przepisów ustawy Prawo Bankowe. (...)ponownie” przekazał kwotę 246.394,53 zł na właściwe konto (...) – Hotel Akademia Sp. z o.o. Zapłata obejmowała również kwotę 75.887,50 zł znajdującą się obecnie na rachunku bankowym w Banku (...) o nr (...).

(dowód: wniosek (...) k. 295, t. III).

b) 110.146,00 zł (Bank (...) S.A.). (...) S.A. w W. przekazała, będąc wprowadzona w błąd przez oskarżonego, środki finansowe w wysokości 155.128,87 zł na konto bankowe – niewłaściwe w Banku (...) S.A. o numerze (...), które nie było kontem bankowym rzeczywistego beneficjenta – (...) Sp. z o.o. we W. lecz rachunkiem bankowym osoby fizycznej (oskarżonego M. S.).

110.146,00 zł – stanowiło kwotę przekazaną przez (...) na niewłaściwe konto bankowe w Banku (...) S.A., należące do oskarżonego i następnie wypłaconą przez oskarżonego.

45.002,87 zł – to kwota przekazana przez (...) na niewłaściwe konto bankowe w Banku (...) należące do oskarżonego, a następnie zablokowane przez Prokuratora w trybie przepisów ustawy Prawo Bankowe. (...)ponownie” przekazał kwotę 155.128,87 zł na właściwe konto (...) Sp. z o.o. Zapłata obejmowała również kwotę 45.002,87 zł znajdującą się obecnie na rachunku bankowym (...) S.A. o nr (...).

(dowód: wniosek (...) k. 953, t. V).

Sąd Okręgowy w Świdnicy dokonując ustaleń faktycznych pominął zdarzenia opisane powyżej w punktach a, b. Nie uwzględnił zatem faktów z nich wynikających, a mianowicie, iż wypłacona wysokość środków pieniężnych nie ograniczyła się do „łącznej kwoty 615.250,00 zł” – jak przypisał w pkt I części dyspozytywnej wyroku.

W rzeczywistości bowiem oskarżony wypłacił z różnych kont bankowych kwoty:

a) 615.250,00 zł,

b) 170.507,03 zł,

c) 110.146,00 zł,

co stanowiło łącznie 895.903.03 zł.

Sąd Apelacyjny ograniczony zakresem apelacji prokuratora (wyłącznie co do środka karnego) nie posiadał uprawnień do zmiany zaskarżonego wyroku na niekorzyść oskarżonego i przyjęcie wyższej kwoty zagarniętego mienia przez oskarżonego M. S. (1), tj. przyjęcia 895.903,03 zł, zamiast jak błędnie określono w pkt I wyroku 615.250,00 zł (art. 433 § 1 k.p.k., art. 434 § 1 k.p.k.).

Prokurator w apelacji wnosząc – na podstawie art. 46 § 1 k.k. – o nałożenie na oskarżonego M. S. (1) obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. w łącznej wysokości 1.375.117,83 zł, określił wysokość szkody poniesionej przez pokrzywdzonego jako całość „ponownie” wypłaconych kwot pieniężnych na rzecz trzech podmiotów gospodarczych przez (...). Powyższa suma pieniężna tj. 1.375.117,83 zł dotyczy kwot wypłaconych przez oskarżonego (895.903,03 zł), a także zablokowanych kwot pieniężnych w łącznej wysokości 479.235,20 zł, znajdujących się na różnych rachunkach bankowych. Suma pieniężna w łącznej wysokości 479.235,20 zł – zgodnie z pkt I części dyspozytywnej wyroku nie stanowiła w/g Sądu Okręgowego przedmiotu przestępstwa. W ocenie jednak Sądu Apelacyjnego, działania oskarżonego, w odniesieniu do kwot zablokowanych przez Prokuratora, należało ocenić w kategoriach usiłowania popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Błąd Sądu Okręgowego, z przyczyn wymienionych w art. 434 § 1 k.p.k. nie podlegał korekcie przez Sąd Apelacyjny.

Pozostaje zatem kwestia wysokości obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego – w trybie art. 46 § 1 k.k., akceptując zasadność i celowość orzeczenia powyższego środka karnego przez Sąd odwoławczy.

Zgromadzony materiał dowodowy, a w szczególności z danych uzyskanych od pokrzywdzonego podmiotu (...) S.A. wynika, że Prokuratura zablokowała środki pieniężne na kontach założonych przez oskarżonego M. S. (1), których „nie zdążył” wypłacić. Pochodziły one z przekazania pieniędzy przez (...) na niewłaściwe konta bankowe, które należały do oskarżonego. Na tychże kontach bankowych pozostały po ich uprzednim zabezpieczeniu w toku postępowania przygotowawczego, następujące sumy pieniężne:

a) 358.344,77 zł – konto bankowe w Banku (...) (C. (...), Sp. z o.o. – k. 98 = tom I),

b) 75.887,56 zł – konto bankowe w Banku (...) ((...) – k. 295, t. III),

c) 45.002,87 zł – konto bankowe w Banku (...) ((...) Sp. z o.o. – k. 952, t. V),

łącznie została zablokowana i nie wypłacona przez oskarżonego kwota **479.235,20 zł**.

Powyższa suma pieniężna stanowi zabezpieczone mienie należące do (...) S.A.

Sąd Apelacyjny przyjął, że rzeczywista szkoda poniesiona przez (...) S.A. w W., na skutek przestępczych działań oskarżonego i innych nieustalonych osób, stanowi sumę wypłaconych przez oskarżonego pieniędzy, tj. 895.903,03 zł.

Wynika to z zebranego materiału dowodowego, nie zaś z ustaleń Sądu Okręgowego w Świdnicy. Ustalenia Sądu I instancji dotyczą wyłącznie wypłacenia przez oskarżonego 615.250,00 zł, czemu Sąd jednoznacznie dał wyraz w pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Wobec braku zaskarżenia w tym zakresie wyroku na niekorzyść oskarżonego co do błędów w ustaleniach faktycznych, Sąd Apelacyjny nie był uprawniony orzec o środku karnym obowiązku naprawienia szkody ponad kwotę pieniężną – ustaloną w pkt I wyroku, tj. 615.250,00 zł i nałożyć ponadto obowiązek naprawienia szkody przez wpłacenie przez oskarżonego na rzecz (...) S.A. w W. 170.507,03 zł oraz 110.146,00 zł, które to sumy pieniężne zostały również wypłacone przez oskarżonego.

Zabezpieczone pieniądze przez Prokuratora w łącznej kwocie 479.235,20 zł – stanowią dowód rzeczowy, należący do pokrzywdzonego tj. (...), który winien zostać zwrócony przez Sąd Okręgowy w Świdnicy na podstawie postanowienia wydanego w trybie art. 230 § 2 k.p.k. Powinno to nastąpić na posiedzeniu wyznaczonym niezwłocznie, w sytuacji skierowania kary orzeczonej prawomocnym wyrokiem do wykonania wobec oskarżonego.

b) Odnośnie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego M. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Komenda Wojewódzka Policji we W..

Sąd Okręgowy przypisując oskarżonemu M. S. (1) przestępstwo opisane w pkt II części wstępnej wyroku, ustalił wysokość szkody 2.500 zł.

Sąd Okręgowy w tym zakresie dokonał ustaleń wyłącznie na podstawie zeznań upoważnionego pracownika Komendy Wojewódzkiej Policji we W. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, przed dokonaniem naprawy samochodu służbowego K. (...) nr rejestr. (...). Rzeczywisty koszt naprawy nie został zweryfikowany przez Sąd Okręgowy.

Sąd Apelacyjny w tym zakresie uzupełnił postępowanie dowodowe, uzyskując informację od upoważnionego pracownika Komendy Wojewódzkiej Policji we W., z której wynika, że wyrządzona szkoda została naprawiona przez zakład ubezpieczeniowy. W tej sytuacji wniosek Prokuratora nie został uwzględniony.

c) Odnośnie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego M. S. (1) na rzecz A. B..

Także i w tym zakresie Sąd Okręgowy nie dokonał ustaleń co do wysokości szkody, aprobując wycenę szkody zawartą w aktach sprawy, na etapie postępowania przygotowawczego.

Sąd Apelacyjny ustalił w toku postępowania odwoławczego, iż szkoda jaką poniósł A. B. została wypłacona przez ubezpieczyciela, zaś Sąd Apelacyjny pozostawił kwestię wyrównania szkody do ewentualnego odrębnego postępowania pomiędzy zakładem ubezpieczeniowym, a oskarżonym.

Przedstawione wyżej argumenty w punktach b, c powyższego uzasadnienia wyroku czyniły niezasadnym zarzut zawarty w apelacji prokuratora oraz zawarty tamże wniosek apelacyjny.

Z tych przyczyn, zaskarżony wyrok podlegał zmianie jedynie w zakresie nałożenia na oskarżonego obowiązku częściowego naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. w W., zaś w pozostałym zakresie został utrzymany w mocy.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym znajduje uzasadnienie w art. 29 ust. 1 Ustawy – Prawo o adwokaturze oraz w § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461.

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa ze względu na sytuację majątkową oskarżonego i brak dochodów.